

УДК 346.9

Л. Жураковська,

економіст-менеджер ЗЕД, арбітражний керуючий

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АРБІТРАЖНОГО КЕРУЮЧОГО ЩОДО ПЕРЕЛІКУ ОСІБ – ПЛАТНИКІВ ЄСВ, ВИЗНАЧЕНИХ У ЗАКОНІ «ПРО ЄДИНИЙ СОЦІАЛЬНИЙ ВНЕСОК»

Нагальною проблемою серед осіб, які провадять незалежну професійну діяльність, зокрема арбітражних керуючих, постало питання сплати єдиного соціального внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування (далі – ЄСВ або єдиний внесок). Це питання пов'язане зі змінами до Закону про ЄСВ, які набрали чинності з 01.01.2017 року та передбачають обов'язковість сплати ЄСВ усіма самозайнятими особами незалежно від факту отримання протягом звітного року (або окремого місяця звітного року) чистого доходу та підлягає сплаті незалежно від фінансового стану платника.

Отже, далі розглянемо основні питання, які виникли в арбітражних керуючих як суб'єктів незалежної професійної діяльності, у зв'язку з нарахуванням та сплатою єдиного внеску за себе та за своїх працівників (якщо такі в них наявні), що має своїм наслідком застосування нарахування на арбітражних керуючих боргу (недоїмки) зі сплати ЄСВ з вимогою про її сплату.

Законодавство визначає арбітражного керуючого як суб'єкта незалежної професійної діяльності, що закріплює за ним поряд із відповідним правовим статусом і характерну юридичну відповідальність платника єдиного внеску. Проте серед визначеного переліку осіб, які провадять незалежну професійну діяльність, віднесених до платників ЄСВ, діяльність арбітражних керуючих Законом № 2464-VI чітко не визначена, тому віднесення осіб, які провадять діяльність арбітражних керуючих,

до платників єдиного внеску не відповідає вимогам Закону № 2464-VI.

Аналіз останніх досліджень судової практики, зокрема: Касаційного адміністративного суду Верховного суду в постанові від 05.11.2018 року по справі № 820/1538/17; рішення Одеського окружного адміністративного суду від 30.03.2018 року в справі № 815/244/18 та постановою П'ятого апеляційного адміністративного суду від 20.12.2018 року по справі № 815/244/18, а також дослідження спеціалізованого законодавства, підтверджує наявність деяких лакун у цілісному науковому і практичному розумінні змісту п. 5 ч. 1 ст. 4 Закону про ЄСВ щодо відповідальності арбітражного керуючого як платниками єдиного внеску та недостатністю вивчення статусу арбітражного керуючого як суб'єкта незалежної професійної діяльності.

Метою статті вбачається вирішення питання про наявність підстав у органів доходів і зборів уважати діяльність арбітражного керуючого подібній до наукової, літературної, артистичної, художньої, освітньої або викладацької, а також медичної, юридичної практики, в тому числі адвокатської, нотаріальної діяльності, або до осіб, які провадять релігійну (місіонерську) діяльність, іншу подібну діяльність та отримують дохід від цієї діяльності; а також визначення відповідальності арбітражного керуючого як платника єдиного внеску.

Як відомо, Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»

(далі – Закон № 2343-ХІІ або Закон про банкрутство) [1] визначено, що арбітражний керуючий – фізична особа, призначена господарським судом у встановленому порядку в справі про банкрутство як розпорядник майна, керуючий санацією або ліквідатор із числа осіб, які отримали відповідне свідоцтво і внесені до Єдиного реєстру арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) України.

Закон про банкрутство [1] встановлює правові засади, загальні правила і вимоги щодо правового статусу та організації діяльності арбітражного керуючого як суб'єкта арбітражного управління, що є інститутом права неплатоспроможності.

Поняття суб'єкта незалежної професійної діяльності впливає з абаз. 2 п. 14.1.226 Податкового Кодексу України [2] (далі – ПК України), яким визначено, що «незалежна професійна діяльність – це участь фізичної особи у науковій, літературній, артистичній, художній, освітній або викладацькій діяльності, діяльність лікарів, приватних нотаріусів, адвокатів, арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією та ліквідаторів), аудиторів, оцінщиків, інженерів чи архітекторів, особи, зайнятої релігійною (місіонерською) діяльністю, іншою подібною діяльністю за умови, що така особа не є працівником або фізичною особою – підприємцем та використовує найману працю не більш як чотириох фізичних осіб».

За тлумаченням змісту пп. 14.1.226 п. 14.1 ст. 14 ПК України [2], самозайнята особа – платник податку, який є фізичною особою – підприємцем або провадить незалежну професійну діяльність за умови, що така особа не є працівником у межах такої підприємницької чи незалежної професійної діяльності.

Отже, за таким визначенням, арбітражний керуючий – це професія однієї з категорій самозайнятих осіб, які здійснюють незалежну професійну діяльність. У контролюючих органах така

фізична особа обліковується як фізична особа – підприємець з ознакою провадження незалежної професійної діяльності за Формою № 4-ОПП.

Відповідно до ст. 4 Закону № 2343-ХІІ [1] арбітражних керуючих віднесено до суб'єктів незалежної професійної діяльності, що стало підставою для здійснення органами доходів і зборів проведення обліку арбітражних керуючих як платників податків відповідно до ст. ст. 14.1.226 та 65.3. ПК України [2] та взяття арбітражних керуючих на облік платників єдиного внеску відповідно до ст. 5 Закону про ЄСВ [3], закріплюючи за ними поряд із відповідним правовим статусом суб'єкта незалежної професійної діяльності і характерну відповідальність платника єдиного внеску.

Згідно з п. 3 ч. 1 ст. 1 Закону [3] застрахована особа – це фізична особа, яка відповідно до законодавства підлягає загальнообов'язковому державному соціальному страхуванню і сплачує (сплачувала), та/або за яку сплачується чи сплачувався, у встановленому законом порядку єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування.

Згідно з частиною 2 та 3 ст. 9 Закону № 2464-VI [3] обчислення єдиного внеску здійснюється на підставі бухгалтерських та інших документів, відповідно до яких провадиться нарахування (обчислення), або які підтверджують нарахування (обчислення) виплат (доходу), на котрі відповідно до цього Закону [3] нараховується єдиний внесок. Обчислення єдиного внеску органами доходів і зборів у випадках, передбачених цим Законом, здійснюється на підставі актів перевірки правильності нарахування та сплати єдиного внеску, звітності, що подається платниками до органів доходів і зборів, бухгалтерських та інших документів, що підтверджують суми виплат (доходу), на суми яких (якого) відповідно до цього Закону нараховується єдиний внесок.

Відповідно до п. 4, п. 5 ч. 1 ст. 4 Закону [3] платниками єдиного внеску є фізичні

особи-підприємці, в тому числі й ті, які обрали спрощену систему оподаткування, та особи, які провадять незалежну професійну діяльність, а саме наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку, а також медичну, юридичну практику, в тому числі адвокатську, нотаріальну діяльність, або особи, які провадять релігійну (місіонерську) діяльність, іншу подібну діяльність та отримують дохід від цієї діяльності.

Законодавець розмежовує фізичних осіб-підприємців та осіб, які провадять незалежну професійну діяльність, при цьому порядок обліку та сплати єдиного внеску фізичними особами-підприємцями з ознакою провадження незалежної професійної діяльності Законом про ЄСВ [3] не передбачений.

Такої ж думки дійшли Одеський окружний адміністративний суд у рішенні від 30.03.2018 року по справі № 815/244/18 та П'ятий апеляційний адміністративний суд у постанові від 20.12.2018 року по справі № 815/244/18.

Серед переліку осіб, які провадять незалежну професійну діяльність, віднесених до платників ЄСВ, діяльність арбітражних керуючих Законом

№ 2464-VI чітко не визначена, тому віднесення осіб, які провадять діяльність арбітражних керуючих, до платників єдиного внеску не відповідає вимогам Закону № 2464-VI [3].

Послатись на те, що діяльність арбітражних керуючих є подібною до наукової (КВЕД 74.90), літературної (КВЕД 92.31), артистичної (див. 74.90), художньої (КВЕД-2010: Розділ 90), освітньої або викладацької діяльності (КВЕД 85.59), а також медичної (КВЕД 86.90), юридичної практики, в тому числі адвокатської (КВЕД 74.11.1), нотаріальної діяльності (КВЕД 69.10 Діяльність у сфері права, який включає всі види економічної діяльності, які відносилися до позиції 74.11.1.) або діяльності осіб, які провадять релігійну (місіонерську) діяльність (КВЕД 94.91), неможливо через відсутність подібності в діяльно-

сті арбітражних керуючих із зазначеними видами професійної незалежної діяльності.

Діяльність арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) включена до КВЕД-2010: Клас 70.22 Консультування з питань комерційної діяльності й керування. Натомість цей клас не включає, зокрема, надання юридичних послуг та представництва КВЕД 69.10, у тому числі адвокатської діяльності КВЕД 74.11.1 тощо.

Головною особливістю обліку доходів є момент визнання доходів. Дохід визнається тоді, коли суб'єкту надходять економічні вигоди, і ці вигоди можна достовірно оцінити. Дохід має на увазі тільки валові надходження економічних вигід, отримані суб'єктом на його власний рахунок.

Сумою доходу (прибутку), що підлягає обкладенню податком на доходи фізичних осіб, відповідно до статті 178.3 ПК України [2] є сукупний чистий дохід, що визначається як різниця між загальним оподатковуваним доходом і документально підтвердженими витратами, необхідними для провадження певного виду незалежної професійної діяльності.

Базою нарахування єдиного внеску відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 7 для осіб, які провадять незалежну професійну діяльність, що визначені п. 5 ч. 1 ст. 4 Закону № 2464-VI [3], є сума доходу (прибутку), отриманого від їхньої діяльності, що підлягає обкладенню податком на доходи фізичних осіб. При цьому п. 2 ч. 1 ст. 7 зазначає, що сума єдиного внеску не може бути меншою за розмір мінімального страхового внеску на місяць, який у свою чергу визначається за ст. 1 Закону № 2464-VI [3] як добуток мінімального розміру заробітної плати на розмір внеску, встановлений законом на місяць, за який нараховується заробітна плата (дохід), та підлягає сплаті щомісяця. Натомість чистий дохід не залежить від мінімального розміру заробітної плати.

Однак Закон про ЄСВ [3] фактично зобов'язав визначати базу оподаткування єдиного внеску мінімальний розмір заробітної плати, а не доходу, отриманого від діяльності, що підлягає обкладенню податком на доходи фізичних осіб відповідно до статті 178.3 ПК України [2].

Крім того, абз. другий п. 2 ч. 1 ст. 7 Закону [3] зобов'язує платника в разі неотримання ним доходу (прибутку) у звітному кварталі або окремому місяці звітного кварталу обов'язково визначити базу нарахування та нарахувати суму єдиного внеску, що не менший за розмір мінімального страхового внеску, який нараховується на мінімальний розмір заробітної плати.

Таким чином, абз. другий п. 2 ч. 1 ст. 7 Закону [3] зі змінами в частині визначення бази нарахування та зобов'язання визначити базу нарахування в разі неотримання доходу мінімальний розмір заробітної плати суперечить вимогам абз. 1 п. 2 ч. 1 ст. 7 Закону [3], за яким базою нарахування визначено дохід (прибуток), отриманий від діяльності, що підлягає обкладенню податком на доходи фізичних осіб.

Крім того, зобов'язання платника у разі неотримання ним доходу (прибутку) визначити базу нарахування та нараховувати суму єдиного внеску, що не менший за розмір страхового внеску, визначений абз. 2 п. 2 ч. 1 ст. 7 Закону [3], протирічить п. 5 ч. 1 ст. 4 Закону [3], яка визначає платниками єдиного внеску осіб, які провадять незалежну професійну діяльність та отримують дохід від цієї діяльності. Отже, норми Закону № 2464-VI [3] в частині визначення бази нарахування єдиного внеску мають неоднозначне та суперечливе тлумачення.

За встановленою практикою Європейського суду з прав людини, яка сформувалася з питань імперативності, правила про прийняття рішення на користь платників податків, у разі наявності норм законодавства, які допускають неоднозначне або мно-

жинне тлумачення, слідує, що в разі існування неоднозначності у тлумаченні прав та/чи обов'язків платника податків слід віддавати перевагу найбільш сприятливому тлумаченню національного законодавства та приймати рішення на користь платника податків (справи «Серков проти України» (заява № 39766/05), «Шокін проти України» (заяви № 23759/03 та № 37943/06)), які відповідно до ст. 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» [4] підлягають застосуванню судами як джерела права.

Необхідними умовами для сплати особою єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування є початок провадження такою особою, зокрема, подібної до зазначеного переліку незалежної професійної діяльності та отримання доходу від такої діяльності.

Окремо слід звернути увагу на те, що ні ПК України, ні Законом про ЄСВ [3] не врегульовано особливості сплати грошових зобов'язань самозайнятою особою в разі відсутності початку діяльності арбітражного керуючого.

По-перше. Питання діяльності арбітражних керуючих регулюються виключно Законом № 2343-XII [1]. Порядок отримання права на здійснення діяльності арбітражного керуючого у вигляді Свідоцтва визначено ст. 103 Закону [1], а вимоги до фізичної особи, яка може отримати право на здійснення такої діяльності, встановлені ст. 97 цього Закону. Отже, саме отримання фізичною особою Свідоцтва про право на здійснення діяльності арбітражного керуючого та внесення інформації до Єдиного реєстру лише посвідчує право певної фізичної особи на здійснення професійної діяльності, однак не є підставою та доказом здійснення нею професійної незалежної діяльності арбітражного керуючого. Аналогічну думку виклав Касаційний адміністративний суд Верховного суду в постанові від 05.11.2018 року по справі № 820/1538/17.

По-друге. Закон № 2343-ХІІ [1] регулює питання припинення діяльності арбітражного керуючого (ст. ст. 112 та 113 Закону [1]), натомість не визначає порядку початку та зупинення його діяльності.

Зі змісту Закону [1] походить, що арбітражним керуючим є фізична особа, а не фізична особа-підприємець, призначена господарським судом у встановленому порядку в справі про банкрутство як розпорядник майна, керуючий санацією або ліквідатор із числа осіб, що отримали відповідне Свідоцтво про право на здійснення діяльності арбітражного керуючого і внесені до Єдиного реєстру арбітражних керуючих України (ст. 1 Закону [1]). Таким чином, Закон № 2343-ХІІ [1] поділяє поняття «право на здійснення діяльності арбітражного керуючого» та «арбітражний керуючий».

У першому випадку фізична особа отримує Свідоцтво про право на здійснення діяльності арбітражного керуючого із внесенням інформації до Єдиного реєстру. У другому випадку – фізична особа має бути призначена господарським судом у справі про банкрутство як розпорядник майна, керуючий санацією або ліквідатор виключно із числа осіб, які отримали відповідне Свідоцтво і внесені до Єдиного реєстру.

Враховуючи вказану норму, діяльність арбітражного керуючого починається тільки після призначення господарським судом фізичної особи розпорядником, керуючим санацією або ліквідатором у справі про банкрутство, і тільки через установлений Законом № 2343-ХІІ [1] порядок.

Порядок призначення арбітражного керуючого розпорядником майна, керуючим санацією або ліквідатором передбачає в обов'язковому порядку винесення господарським судом ухвали (постанови) (ст. ст. 18, 28 та 41 Закону [1]). Про припинення повноважень також виноситься ухвала господарського суду. Із дня призначення до дня припинення виконання повноважень арбітражний керуючий прирівнюється

до службової особи підприємства-боржника (ст. 4 Закону [1]).

Статтею 114 Закону № 2343-ХІІ [1] встановлено додаткові умови призначення, які не передбачені в жодному з видів незалежної професійної діяльності, що обмежує доступ фізичної особи до початку провадження діяльності арбітражного керуючого та не залежить від неї.

Вказана норма Закону [1] передбачає різні підходи призначення осіб розпорядниками майна, керуючими санацією або ліквідаторами. Призначення арбітражного керуючого у справі про банкрутство здійснюється господарським судом у порядку, встановленому Положенням про автоматизовану систему з відбору кандидатів на призначення розпорядника майна господарським судом у справах про банкрутство, затвердженого постановою Пленуму Вищого господарського суду України від 14.07.2016 року № 8 [5]. Кандидатура арбітражного керуючого для виконання повноважень керуючого санацією або ліквідатора визначається судом за клопотанням комітету кредиторів, а у разі відсутності такого клопотання – за ініціативою суду, з числа осіб, внесених до Єдиного реєстру, крім випадків, передбачених Законом [1].

Недостатня законодавча урегульованість діяльності арбітражних керуючих та відсутність системного аналізу стану справ у цій сфері створюють умови для порушення законодавства та зловживань під час проведення процедур банкрутства, упередженості дій арбітражних керуючих, що у свою чергу здійснюється не від волі арбітражного керуючого і тягне за собою порушення вимог законодавства, а також виникнення конфлікту інтересів під час здійснення його повноважень, що є підставою для усунення його від виконання обов'язків арбітражного керуючого під час провадження у справі про банкрутство (частина 4 статті 98 Закону [1]). Поза здійсненням такої діяльності (до моменту винесення відповідної ухвали чи постанови або після закінчення про-

вадження у справі про банкрутство) особа не може мати статусу арбітражного керуючого.

За таких обставин постає питання: чи є все ж таки арбітражний керуючий самозайнятою, незалежною професійною особою, оскільки його призначення у справу про банкрутство цілком залежить від господарського суду.

По-третє. Україна разом із кількома іншими постсоціалістичними країнами визначила статус арбітражного керуючого як суб'єкта підприємницької діяльності, вказавши, що його «послуги» підлягають винагороді.

Новою редакцією профільного закону було значно змінено статус арбітражного керуючого, визначивши, що арбітражний керуючий є суб'єктом незалежної професійної діяльності та прирівнюється до службової особи підприємства-боржника під час здійснення повноважень.

Де-юре було змінено вектор розвитку інституту арбітражного керування, посилено систему допуску до професії арбітражного керуючого, введено дисциплінарну відповідальність та суворий режим із боку контролюючих органів, зроблено ставку на незалежне професійне саморегулювання замість введення ринкового регулювання професійного та публічного контролю за діяльністю арбітражного керуючого та визначення дієвих кроків на шляху до забезпечення гарантій діяльності, зокрема, оплати винагороди професіоналів – арбітражних керуючих, що породжує низку негативних проблем як у справах про банкрутство, так і з визначенням конкретних доходів арбітражних керуючих з урахуванням понесених ними витрат у справах про банкрутство та отримання останніми винагороди.

Нечітке правове регулювання в цій частині та значне податкове навантаження спонукає арбітражних керуючих до пошуку тіньових джерел додаткових доходів. Практика розвинених країн свідчить, що лише «справедливий» рівень оплати послуг конкурсних

(арбітражних) керуючих здатен забезпечити їх високий професійний рівень. Основою для «справедливого» рівня оплати має надавати ринок, а розмір доходів конкурсного (арбітражного) керуючого повинен не лише покривати витрати на забезпечення звичайного рівня життєдіяльності фізичної особи, але й суб'єкта незалежної професійної діяльності, що у свою чергу надасть можливість останнім стати сумлінними платниками єдиного внеску.

Закон [1] у статті 115 передбачає, що арбітражний керуючий виконує повноваження за грошову винагороду, розрізняючи при цьому розмір та умови оплати винагороди для розпорядника майна, керуючого санацією та ліквідатора, і разом із тим установлює за ним лише право вимоги грошової винагороди, яка виникає в арбітражного керуючого в останній день кожного календарного місяця виконання ним повноважень розпорядника майна керуючого санацією, ліквідатора.

Системний аналіз статті 45 Закону [1] призводить до того, що законодавець фактично відносить вимоги щодо виплати основної грошової винагороди, відшкодування витрат арбітражного керуючого, пов'язаних з виконанням ним повноважень розпорядника майна, керуючого санацією боржника або ліквідатора банкрута, вимоги щодо виплати додаткової грошової винагороди до вимог кредиторів. А імперативною нормою ч. 5 ст. 45 Закону [1] визначено, що вимоги, не задоволені за недостатністю майна, вважаються погашеними.

Національне законодавство Законом [1] не гарантує арбітражному керуючому виплату грошової винагороди за виконання повноважень розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора у справах про банкрутство, а лише наділяє його правом виконувати повноваження за грошову винагороду та правом вимоги, а право вимоги на отримання винагороди не гарантує фактичне отримання цієї винагороди, що фактично створює критичну про-

блему загального низького рівня доходів арбітражних керуючих, а система зацікавленості взагалі не діє у правовому полі.

Важливим є і те, що до жодної з перелічених незалежних професійних видів діяльності, означених у п. 5 ч. 1 ст. 4 Закону [3], не передбачена така складність та ризики в отриманні винагороди, як у незалежного професійного діяча арбітражного керуючого, і з цих причин вона також не є подібною.

Таким чином, установленим фактом є те, що фізична особа, яка має право на здійснення діяльності арбітражного керуючого, повністю усунута від впливу на початок здійснення (провадження) самої діяльності, призначається у справі про банкрутство виключно за рішенням господарського суду, а її доходи достовірно можна оцінити лише гарантованою, фактичною виплатою грошової винагороди арбітражному керуючому та відшкодуванням понесених витрат у справах про банкрутство, яка буде визначена та захищена на законодавчому рівні. Тому незалежна професійна діяльність арбітражного керуючого, котрий у контролюючих органах доходів і зборів обліковується як фізична особа – підприємець з ознакою провадження незалежної професійної діяльності, не є подібною до наукової, літературної, артистичної, художньої, освітньої або викладацької діяльності, а також медичної, юридичної практики, в тому числі адвокатської, нотаріальної діяльності, або діяльності осіб, які провадять релігійну (місіонерську) діяльність, та в розумінні п. 5 ч. 1 ст. 4 Закону № 2464-VI [3], а порядок обліку та сплати єдиного внеску фізичними особами-підприємцями з ознакою провадження незалежної професійної діяльності Законом № 2464-VI [3] не передбачений.

Ключові слова: арбітражний керуючий, єдиний соціальний внесок, відповідальність платника єдиного внеску,

форми відповідальності, правовий статус арбітражного керуючого як суб'єкта незалежної професійної діяльності.

Стаття визначає арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора як суб'єкта, що поряд із відповідним правовим статусом самозайнятої особи, що провадить незалежну професійну діяльність, має і характерну відмінність від самозайнятих осіб, які здійснюють наукову, літературну, артистичну, художню, освітню або викладацьку, а також медичну, юридичну практику, в тому числі адвокатську, нотаріальну діяльність, або від осіб, які провадять релігійну (місіонерську) діяльність, іншу подібну діяльність та отримують дохід від цієї діяльності. Поряд із тим коментована стаття встановлює загальні правила і вимоги щодо правового статусу та організації діяльності арбітражного керуючого як суб'єкта права, що не входить у перелік осіб-платників ЄСВ, визначених Законом України «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування» від 08 липня 2010 року № 2464-VI.

Статья определяет арбитражного управляющего (распорядителя имущества, управляющего санацией, ликвидатора) как субъекта, наряду с соответствующим правовым статусом самозанятого лица, осуществляющего независимую профессиональную деятельность, который имеет и характерное отличие от самозанятых лиц, осуществляющих научную, литературную, артистическую, образовательную или преподавательскую, а также медицинскую, юридическую практику, в том числе имеет отличие от адвокатской, нотариальной деятельности, или от лиц, осуществляющих религиозную (миссионерскую) деятельность, другую подобную деятельность и получают доход от этой деятельности. Вместе

с тем статья устанавливает общие правила и требования относительно правового статуса и организации деятельности арбитражного управляющего в качестве субъекта права, что не входит в перечень лиц – плательщиков ЕСВ, определенных Законом Украины «О сборе и учете единого взноса на общеобязательное государственное социальное страхование» от 8 июля 2010 № 2464-VI.

The article defines the arbitrator manager (property manager, rehabilitation manager, liquidator) (hereinafter – the arbitration manager) as an entity, which, along with the corresponding legal status of the self-employed person who conducts an independent professional activity, also has a real distinction from self-employed persons who carry out scientific, literary, artistic, educational or teaching activities, as well as medical, legal practice, including advocacy, notary activities, or from persons conducting religious (missionary) activities, other similar activities and receive income from this activity. At the same time, the commented article establishes general rules and requirements regarding the legal status and organization of the activity of the arbitration manager as an entity that is not included in

the list of USC payers who are defined by the Law of Ukraine «On the Collection and Registration of the Unified Contribution to the Mandatory State Social Insurance» dated July 8, 2010 No. 2464-VI (hereinafter the Law No. 2464-VI or the Law on USC).

Література

1. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом : Закон України від 14.05.1992 р. № 2343-12. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 1992. № 31. Ст. 440.

2. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755-VI. Відомості Верховної Ради України (ВВР). 2011. № 13–14, 15–16, 17. Ст. 112.

3. Закон про ЄСВ : Закон України від 08.07.2010 р. № 2464 «Про збір та облік єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування».

4. Закон України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» від 23 лютого 2006 року № 3477-IV. Рішення Європейського суду з прав людини Страсбурге від 14 жовтня 2010 року Справа «Шокін проти України» (Заяви № 23759/03 та № 37943/06) остаточне 14/01/2011.

5. Положення про автоматизовану систему з відбору кандидатів на призначення розпорядника майна господарським судом у справах про банкрутство, затвердженого постановою Пленуму Вищого господарського суду України від 14.07.2016 року № 8.

